

Men for lige at køre lidt tilbage vil jeg sige, at vi jo er en ganske lille spiller i det store verdensbillede, men vi er store på den måde, at vi er nogle af dem, der har det allerstørste CO₂-udslip, og derfor er det bedste, vi kan gøre, at gå foran med det gode eksempel, når alt det her skal ratificeres rundt omkring i verden. Det er dér, vi har magten, og kun dér vi har magten i forhold til USA og til andre – i citationstegn – syndere.

Men vi støtter ratificeringen.

Miljøministeren (Hans Christian Schmidt):

Jeg vil selvfølgelig gerne kommentere det, der er sagt under debatten, men inden jeg gør det, vil jeg godt lige sige et par ting om det, man siger omkring beslutningsforslagets opbygning, bemærkningerne om en præcisering af målene. Det hørte jeg sådan set også, da vi diskuterede bæredygtighedsstrategien.

Lad mig sige det på den måde, at når jeg kigger på, hvordan man ville nå frem til de forskellige resultater, hvilke mål man ville nå, hvilke procentsatser man havde sat på – lad os tage et enkelt område som trafik, som man med hensyn til CO₂-udslippet har antaget skulle reducere med 7 pct., så har jeg jo spurgt, hvordan man er kommet frem til de 7 pct. Jamen det var ud fra deisen, at man tog et tal. Det er altså ikke noget med, at man kan sige, at de 7 pct. er skruet sammen på den og den måde.

Og sådan gælder det altså for alle de her virkemidler. Flot så det ud med procenter osv., men når man spurgte om, hvad baggrunden var, så må jeg sige, det var noget sværere at få svar. Faktisk var det sådan, at der ikke lå beregninger bag dem. Og det er altså i det lys, at regeringen nu har valgt at igangsætte det her arbejde.

Vi har her i salen drøftet de globale klimaændringer ved talrige lejligheder siden begyndelsen af 1990'erne, hvor sagen for første gang indtog den globale dagsorden. Danmark har fra begyndelsen støttet den globale indsats imod klimaændringer.

FN's klimakonvention fra Rio i 1992 slår fast, at den globale indsats' overordnede mål er at opnå en stabilisering af koncentrationerne af drivhusgasser i atmosfæren på et niveau, som kan forhindre farlig menneskeskabt indvirkning på klimasystemet.

Kyotoprotokollen er grundlaget for den globale indsats imod klimaændringer. Protokollen er det første begrænsede, som også fru Elsebeth Gerner Nielsen var inde på, men meget vigtige

og forpligtende skridt i retning af at opfylde klimakonventionens mål.

Baggrunden for det fremsatte og nye forslag om Danmarks ratifikation af Kyotoprotokollen er velkendt, men jeg vil lige give det et par bemærkninger alligevel. Både Danmark og EU skal ratificere protokollen. De to ratifikationer er naturligvis tæt forbundet, og det er i EU-regi aftalt, at medlemsstaterne og fællesskabet vil ratificere samtidig og inden 1. juni 2002.

Vi vedtog den 29. maj sidste år, som også hr. Keld Albrechtsen har gennemgået, her i salen et forslag fra den daværende regering om Danmarks ratifikation af Kyotoprotokollen. Der var stor opbakning til forslaget. Folketinget gav sit samtykke til, at Danmark i EU-regi påtog sig en juridisk forpligtelse til at reducere sine udledninger af drivhusgasser med 21 pct. i 2008-2012 i forhold til et udledningsniveau i 1990 korrigeret for elimport.

For godt en måned siden, den 4. marts i år, besluttede EU's miljøministerråd, at EU vil ratificere Kyotoprotokollen, og fastlagde derudover de enkelte medlemsstaters procentvise forpligtelse til at begrænse eller reducere udledning af drivhusgasser. Jeg tror, det var fru Anne Grete Holmsgaard, der var inde på at sige, at det var det, som alle bakkede op om, efter at vi havde en god debat om det. Det vil jeg også gerne kvittere for ved den her lejlighed. Det synes jeg vi havde.

Men det er altså baggrunden for debatten i dag, nemlig at den centrale forudsætning i Folketingets samtykke fra maj sidste år som bekendt ikke blev opfyldt i det juridiske grundlag for EU's ratifikation. Allerede den 16.-17. juni 1998 opnåede EU's miljøministre politisk enighed om interne fordelinger af den samlede forpligtelse, hvori Danmark forpligtede sig til at reducere med 21 pct.

Og som bekendt, som også nogle har været inde på i dag, og derfor vil jeg sige det, afgav den forhenværende miljøminister i den forbindelse, altså tilbage i juni 1998, en ensidig dansk erklæring, hvori det bl.a. blev udtrykt, at Danmarks reduktionsforpligtelse sås i forhold til et korrigeret udledningsniveau i 1990. Baggrunden er, at Danmark netop i 1990 havde en ekstraordinær stor import af strøm fra Norge og Sverige, som betød, at vi lige netop det år havde en meget lav CO₂-udledning, som den konservative ordfører var inde på.

Kl. 19.35

Den tidligere miljøminister redegjorde for den danske erklæring og sine synspunkter her-